

Revision; man vil ogsaa være tilfreds, om den høitærede Minister vilde overlade dette som en smuk Arv til en mulig Eftermand, helst i en ikke altsør fjern Fremtid. — Det næste Andragende er fra Gaardeier Jens Clemmensen i Hembdrup om Tilladelse til at tage syge Kreaturer i Kur og Behandling. Værede Medlemmer ville erindre fra ifjor, at den høitærede Minister udtalte, at han saanedes Bemyndigelse til at meddele flige Bevillinger. Vi henstillede derfor ikke Andragendet, forsaavidt det gaar ud paa at erhverve en Bevilling som den ompurgte, men da Andrageren tillige nævner Unskeligheden af en Forandring i Lovgivning, have vi ment at kunne indstille det paa den Motivering, at vi paany lægge den høitærede Minister paa Sinde at gjøre Skridt til at faae Veterinerlovgivningen ændret. Som det oftere er udtalt heri Thinget, er ogsaa dette et Omraade, der har udviklet sig gjennem Praxis fra Domstolene saaledes, at vi ere komne til en Tilstand, der ligger vistnok ikke saa lidt fjernt fra, hvad der oprindelig var tilstigt. Det begyndte jo med, at man paa Grundlag af Fundatsen for den gamle Veteriner-skole paa Christianshavn byggede det Re-sultat, at kun de examinerede Dyr-læger havde Ret til at tage Heste i Kur, skjøndt Fundat-sen kun forbyd Grovsmæde at gjøre det og motiverede det ved, at man burde undgaa, at Kursmæde og Grovsmæde blandedes sammen. Skjøndt dette, som sagt, var Fundatsens Bestem-melse, har man deraf udledet den almindelige Regel, at Hestekure alene tilkommer examinerede Dyr-læger. Senere har man i Henhold til Forordningen af 1795 bygget den Regel op, at kun de exa-minerede Dyr-læger have Ret til at foretage Ka-strationer. Senere kom Loven af 29de December 1857 og hjemlede for disse Dyr-læger Eneretten til at behandle smitsomme Sygdomme. Vi ere derigjennem komne til et meget indviklet System for Udvælsen af Dyr-lægepraxis her i Landet. Jeg har ved en tidligere Leilighed mindet derom og skal blot paany erindre om, at Systemet er saaledes, at vi først maa dele Dyr-lægerne i to Hovedklasser, de privilegerede og de uprivilegerede. De privilegerede falde igjen i to Hovedklasser, de examinerede og autoriserede og de blot examinerede. Den første Slags, de, der baade ere examinerede og autoriserede — Autorisationen bestaar i, at de faae en Protokol — have Ret til at behandle alle, ogsaa smitsomme Sygdomme; de blot exa-minerede maa ikke behandle smitsomme Sygdomme, men kunne iøvrigt foretage Hestekure og Ka-strationer. Den tredje Klasse er de Dyr-læger, der kunne behandle Sygdomme hos Kreaturerne med Undtagelse af smitsomme Sygdomme, ligesom de heller ikke tør give sig af med Hestekure og Ka-strationer. Det er, forekommer det mig, et noget indviklet System for Udgangen til at udvide Dyr-lægepraxis. Det er et System, som maaske stemmer med vort øvrige Examenssystem, thi Forholdet er i Virke-

ligheden det, at, var der Erang til at oprette nye Profesforater hertilands, vilde det være i Ret-ning af et Profesforat i Examensbestemmelser. Jeg tror ikke, at der gives noget Menneske, som er klar over hele det Apparat af Examensbestem-melser, der bestaar her i Landet. Det er et rent Kineseri, vi ere komne ind i med Hensyn til Ex-amensvæsenet, og der har derigjennem udviklet sig en høist mærkelig Overtro paa det at være examineret og autoriseret, en Overtro, som jeg dog ikke tror findes saa meget hos de Sagkyndige selv, som derimod hos de Sagkyndiges ikke sag-kyndige, men dannebe Benner og Bekjendte. Men hvort stærkt der end kan være Stemning for at holde paa dette System, hvad Menneskeleger an-gaar, tror jeg dog, at vi Alle, maaske med Und-tagelse af den høitærede Minister, ere enige om, at der kan være megen Grund til at komme bort fra dette System, hvad Dyrkvalfalveri angaar. Jeg skal saaledes anbefale Andragendet, idet jeg, som sagt, tror, at der er stærk praktisk Erang og ogsaa megen theoretisk Opfordring til at komme bort fra dette indviklede og urimelige System.

Judenrigsministeren (Steel):

Efter den af den ærede Ordfører afgivne Erklæring, at den første Sag, Andragendet fra en paa et Møde i Ringsted valgt Komite, maa anses for at være af en saadan Bessaffenhed, at den kan betegnes som egnet til Afvisning, skal jeg ikke indlade mig nærmere paa denne Sag, saameget mindre som den jo faar sin Behandling og Afgjørelse paa et andet Sted og iforveien er drøftet, som det forekommer mig, ret grundig i dette Thing. Jeg skal altsaa ganske forbigaa dette Punkt. — Med Hensyn til Sagen under Nr. 3 skal jeg bemærke, at det forholder sig jo som udtalt af den ærede Ordfører, at Reglerne for Fordeelingen af Sne-kastningsarbeidet indeholdes i Reglement af 20de December 1799, hvorefter Snekastningsbyrden er lagt paa Personerne, altsaa er en personlig Udelse. Denne Dypfattelse er, skjøndt noget modificeret, gaaet igjen til de sidste Tider og siden godkjendt ved Høiesteretsdom af 26de Juni 1881. Naar man nu ønsker en Forandring i dette Forhold, kan der jo være endel, der taler derfor, idet det ikke kan negtes, at det, at Forpligtelsen til at yde Snekastningsarbejde knytter sig til Personerne, har tilfølg, at der i Snekastningsdistrikterne paa sine Steder er ikke ubetydeligt Hartkorn, der er fri for Byrden. Hvis dette Hartkorn var be-bygget og beboet paa sædvanlig Maade, vilde det naturligvis lette Byrden for de andre Beboere, og man kunde derfor finde det ønskeligt at søge Midler til at drage dette Hartkorn med ind under Snekastningsbyrden. Det kan ikke negtes, at disse Hartkornseiere kunne være og i adskillige Tilfælde ere væsentlig interesserede i, at Beiene holdes ryddelige for Sne, og forsaavidt er der jo en rimelig Anledning til at lade dem tage